

F. t. l. om faste samlivsforhold og deres opløsning.

der ikke vedrører svigens karakter som mere eller mindre grov, men derimod rettens overvejelser over, under hvilke omstændigheder folk bør indgå ægteskab, er udeladt.

c) Fristen for anlæggelse af omstødelssager er nedsat fra tre til et år, idet der må være behov for at få omstødelssagerne afviklet så hurtigt som muligt efter ægteskabets indgåelse, ligesom bevisvanskelighederne stiger stærkt med tiden.

Til § 17.

Paragraffen er identisk med § 29 i min.fsl.

Til § 18.

Paragraffen svarer til § 30 i min.fsl.

Således som de til paragraffen svarende regler hidtil har været formuleret, har de givet retten mulighed for at fastsætte godtgørelsen ved omstødelse ud fra et bodssynspunkt. Dette synes ikke rimeligt, hvis man som forlagsstillerne ønsker at afdramatisere og afspænde de personlige konflikter, der kan opstå i familieforhold. Der er derimod stadig god brug for en adgang til at yde erstatning efter almindelige erstatningsregler.

Til § 19.

Paragraffen modsvarer § 31 i min.fsl.

Den adskiller sig fra denne derved, at der også i de tilfælde, hvor den ene ægtefælle er død, inden omstødelse er sket, skal gennemføres en egentlig omstødelssag, for at den efterlevende ægtefælle eller arvingerne kan kræve skiftelovens § 69 bragt til anvendelse eller få erstatning efter § 18. Det synes ikke rigtigt at lade omstødelsevirkninger indtræde i tilfælde, hvor der ikke foreligger en omstødelssdom. En sådan omstødelssag må fremmes mest muligt, hvorfor fristen for anlæggelse er sat til tre måneder efter dødsfaldet. Etårsfristen i § 16, stk. 2, gælder også i disse tilfælde.

Til § 20.

Paragraffen adskiller sig kun redaktionelt fra § 32 i min.fsl.

Til kapitel 4.

Der henvises for kapitlet som helhed til de almindelige bemærkninger foran.

Til § 21.

I stk. 1 defineres de par, som vil kunne kræve deres samlivsforhold anerkendt af overøvrigheden, alene ved deres alder og samlivsforholdets varighed. Det er derimod ikke nogen betingelse, at parterne er af forskelligt køn.

Det er anset for rimeligt at kræve, at begge personer er over 21 år, når samlivsforholdet søges anerkendt, idet der dels næppe er samme reelle interesse i samlivsforholdets anerkendelse, når parterne er yngre end 21 år, dels erfaringsmæssigt er så betydelig risiko for, at forbindelser, der sluttes i de yngste år, ikke er holdbare, at man ikke skal opmuntre til en formalisering af dem. Man kan vist er treårsfristen, der bygger på skilsmissestatistikens påvisning af, at stabiliteten i ægteskaber synes væsentligt større, efter at de har gennemløbet de første to-tre år, i sig selv en vis garanti for, at de anerkendte samlivsforhold kan ventes at blive forholdsvis stabile, men dette har dog næppe samme gyldighed for de yngste grupper som for noget ældre.

Ved forslaget udarbejdede har man ved „afbrydelser af længere varighed“ tænkt på sådanne afbrydelser af mere end to-tre måneders varighed, der skyldes uoverensstemmelser mellem parterne, mens f.eks. afbrydelser, der skyldes, at en af parterne har været bortrejst af hensyn til beskæftigelse eller uddannelse, alene kan tillægges betydning, når de har udgjort en ret stor del af den periode, i hvilken samlivsforholdet påstås at have eksisteret.

De øvrige betingelser — som alene får betydning, såfremt den ene modsætter sig anerkendelsen af samlivsforholdet, og anerkendelsen herefter skal afgøres ved dom, jfr. stk. 2 — er opregnet i stk. 3. Det kan efter omstændighederne være tilstrækkeligt, at en af betingelserne er opfyldt, men i øvrigt vil retspraksis blive af væsentlig betydning på dette område. Det bemærkes, at der ikke er noget krav om forekomsten af seksuelt samliv som betingelse for anerkendelse, og at dette moment ikke bør have betydning ved sagernes afgørelse. Et fast seksuelt forhold kan altså ikke anerkendes efter disse regler, medmindre mindst en af de tre i stk. 3 opregnede betingelser samtidig er opfyldt.

Af de betingelser, der skal være opfyldt, for at man kan indgå ægteskab, er enkelte af en sådan art, at de også bør være opfyldt, for at et fast samlivsforhold kan anerkendes. Der henvises derfor i stk. 4 til §§ 4-6. Derimod ses der ikke at være grund til at udelukke de umyndiggjorte fra at få et fast samlivsforhold anerkendt, og „børnerklæringen“ i § 7 forekommer meningsløs i denne sammenhæng.

Henvisningen til §§ 4-6 må medføre, at en anerkendelse efter § 21 må kunne omstødes, såfremt den er foretaget i strid med § 4 eller § 6, jfr. § 15. Derimod kan der selvsagt ikke ske omstødelse efter § 16.